

Sygn. akt III KZ 65/15

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **M. R.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 13 listopada 2015 r.

zażalenia pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

na zarządzenie Przewodniczącej Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 17 sierpnia 2015 r., sygn. akt II WKK 6/15

odmawiające przyjęcia kasacji złożonej dnia 27 lipca 2015 r. przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 4 maja 2015 r., sygn. akt II Ka 168/15

na podstawie art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 40 § 3 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k.

postanowił:

uchylić zaskarżone zarządzenie i przekazać sprawę Sądowi Okręgowemu w Siedlcach w przedmiocie dopuszczalności kasacji do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 5 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 1303/13 uznano M. R. za winnego zarzucanych mu czynów z art. 263 § 2 k.k. i z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzono mu karę łączną 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wartości jednej stawki na kwotę 30 zł.

Sąd Okręgowy w Siedlcach prawomocnym wyrokiem z dnia 4 maja 2015 r., sygn. akt II Ka 168/15 zmienił wyrok Sądu I instancji, pozostawiając w mocy

rozstrzygnięcie o karze. Przewodniczącym składu orzekającego była Sędzia Sądu Okręgowego G.J..

W ustawowym terminie pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej złożył kasację od tego wyroku.

Zarządzeniem z dnia 17 sierpnia 2015 r., sygn. akt II WKK 6/15 Przewodnicząca Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach G.J. odmówiła przyjęcia kasacji, jako niedopuszczalnej z mocy ustawy.

Zarządzenie to zostało zaskarżone w ustawowym terminie przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej. Zarzucił on obrazę art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 40 § 3 k.p.k. przez to, że Przewodnicząca Wydziału II Karnego Sądu Okręgowego w Siedlcach G.J., która brała udział w wydaniu wyroku zaskarżonego kasacją, wydała zaskarżone zarządzenie. Podnosząc powyższe skarżący się wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przyjęcie kasacji do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone zarządzenie ostać się nie może, albowiem jest dotknięte uchybieniem, którego stwierdzenie musi skutkować uchyleniem tego zarządzenia, bez badania wpływu tego uchybienia na treść wydanego zarządzenia (art. 439 § 1 k.p.k.).

Zgodnie z art. 40 § 3 k.p.k., sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia zaskarżonego w trybie kasacji, nie może orzekać „co do tej kasacji”. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, że zakaz ten nie jest ograniczony do oceny merytorycznej zasadności kasacji, lecz odnosi się do wszystkich rozstrzygnięć, które dotyczą formalnych warunków jej dopuszczalności i których skutkiem może być niedopuszczenie do merytorycznego rozpoznania kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 października 2006 r. III KZ 60/06, OSNwSK 2006 Nr 1, poz. 1946; z dnia 21 czerwca 2007 r., III KZ 42/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 1395; z dnia 30 sierpnia 2007 r., IV KZ 82/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 1944; z dnia 20 listopada 2007 r.; III KZ 110/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 2718).

Zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji jest niewątpliwie rozstrzygnięciem blokującym możliwość jej rozpoznania, a zatem spełnia kryteria orzeczenia „co do kasacji”.

Zaskarżone zarządzenie zostało wydane przez tego samego sędziego (G.J.), który orzekał w składzie, w jakim wydano wyrok zaskarżony tą kasacją (*iudex inhabilis*).

Dlatego na podstawie art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 40 § 3 k.p.k. należało postanowić jak na wstępie, nie wdając się w ocenę co do merytorycznej słuszności decyzji w przedmiocie dopuszczalności kasacji.